

Vem var Jesus?

Frågan väckt på mansgruppsmöte den 7 december 2013
efter presentation av Urantia-boken.
Av Johan Ahlén

Bibelns berättelse om Jesus är riktig såtillvida som den nedtecknats i någorlunda närtid och av flera oberoende skribenter. Även om historiker av facket debatterar äktheten i källorna, tycks vi ha att göra med relativt korrekt beskrivna händelser: Jesus HAR levat, han HAR verkat i Palestina i den tid som anges. Han HAR rannsakats och dömts, och legender om honom HAR uppstått och sedermera resulterat i bland annat Bibelns evangelier.

Evangelierna utgör genomgripande religiösa dokument som förändrat världen på ett revolutionerande sätt. Ändå väcker de för den kritiske läsaren en hel del frågor, och på olika plan. Vad hade Jesus exempelvis för uppdrag? Vad var förhistorien? Vad hände under de år där berättelsen lämnar luckor, exempelvis ungdomen? Hur skall vi förstå syftet med hans gärningar, hans tal, hans ”underverk”? Urantia-boken¹ lämnar utförliga svar på den typen av frågor. Men den kritiske läsaren skall notera att innehållet i berättelsen om Jesus ”Part IV: The Life and Teachings of Jesus”, egentligen bekräftar det mesta av vad evangelisterna förmedlar: Jesus var Guds son, han var utvald, han blev döpt, skaffade sig lärjungar, predikade, förföljdes, förråddes dömdes, dog på korset och återuppstod, innan han anträdde sin himmelsfärd.

Så vad kan Urantia-boken tillföra som inte legenderna och bibelförfattarna redan noterat? Varför ägna tid och uppmärksamhet åt ett verk som befäster redan givna fakta och som dessutom gör det från ett ännu besvärligare källkritiskt läge?

Svaret är att Urantia-boken (Ub) fyller i och kompletterar Bibelns hävdvunna berättelse på ett sätt som gynnar förståelsen av Jesu liv och gärning. Många kan på goda grunder anse sig tillräckligt inspirerade av Bibeln enbart, och det må så vara. Men få nöjer sig nog med enbart Bibeln. Historien är fylld av ambition att studera, att tolka, att fördjupa förståelsen av texten och lägga in en egen betydelse, såväl på egen hand som i samtal med andra.

För den som söker ytterligare förståelse eller inspiration kan Urantia-boken vara en spännande upptäckt. Det visar sig att där Bibeln upplåter plats för fyra evangelister att på 300 sidor berätta fyra jämförelsevis likartade historier om Jesus använder Ub 700 sidor för sin enda redogörelse. Det är visserligen i stora stycken samma historia som i evangelierna, men med betydligt större vikt vid enskildheter, detaljer och förklaringar till mängder av skeenden, högt som lågt, ur perioden från år 6 Före Kristus, det år Jesus föddes, till år 30 då Mästaren avled genom avrättning. Några exempel:

Vi får veta precis hur familjesituationen såg ut i det enkla hushållet i Nasaret. Maria och Josefs bakgrunder, hur de levde tillsammans, familjefaderns strävsamma yrkesliv som snickare, hur han reagerade på att hustrun blivit utvald, och hur han omkommer i en olycka när Jesus var 14 år. Vi får veta vilka Jesu’ syskon var och hur han sörjde för deras fortlevnad och hur han själv skaffade sig ett yrke innan han som 26-åring anträdde en period av omfattande resor och utforskande av den värld han skulle komma att ha stor inverkan på.

Vi får veta när och hur Jesus kom till klarhet över sin roll som förkunnare och hur han skulle utföra sin mission, då bland annat hur han engagerade de män som skulle komma att följa honom till hans sista timmar.

---

¹ ”The Urantia Book”, Urantia Foundation, Chicago 1955

Vidare får vi veta om bakgrunden och den teknik som nyttjades vid det som kommit att kallas "underverk", liksom hur liknelserna kom till och hur de skall förstås. Vi får även följa Jesu arbete med författandet av Herrens egen bön "Fader Vår", med mera med mera.

Det mesta av detta är naturligtvis detaljer, och beskriver mer vad han gjorde, och inte vem han var. Att han var Guds son bekräftas dock i Urantia-boken, men boken ger också en förklaring till vad detta innebär. Enkelt uttryckt är Jesus "arvtagare" till detta av Gud skapade Universum. Sonen har i uppdrag att ta skapelsen i besittning, men det kan först ske när han skaffat sig erfarenhet från de olika andliga tillstånd som förekommer däri. Bland alla himlakroppar och i alla stjärnsystem som fyller världssalltet förekommer här och där liv i skiftande former. Livet på vår planet representerar en form av tillvaro, där vi människor är satta att på bästa sätt ansvara för allt inom vår tillvaros gränser. Men sedan finns också andra typer av världar, på andra "nivåer". Dessa världar har Guds son också i uppdrag att erfara. Men för vårt vidkommande var hans vistelse här att uppleva hur det är att finnas till just här.

Förutom att skaffa sig erfarenhet, ingick det också i planen för Guds son att han skulle förkunna, att ge oss människor gudomlig inspiration. Tanken därmed är att vi människor skall få ännu lite mer andligt innehåll i våra liv. Vilket han förvisso tog sig an. Men någon ytterligare roll, till exempel att det förelåg någon symbolik i att han avrättades, någon sådan roll hade han inte, enligt Ub.

Här skiljer sig alltså Ub från den kristna doktrinen om "Människosonens offer". Alltså att Jesus skulle dött på korset för våra synder. Att korsfästelsen skulle haft ett högre syfte motsägs uttryckligen i Ub.

Kristendomen menar att syndafallet i Edens lustgård inledde en historisk period av förtappelse för mänskligheten. Från och med Första Mosebok 3:14 är hela det religiösa projektet inriktat på att häva den synd som satt klorna i oss. Det är först genom återlösningen som vi ges möjlighet att genom sakramenten bli befriade från detta näst intill eviga handikapp. Ett sorts "Syndafall" har enligt Ub förvisso ägt rum, men skall inte tillskrivas så dominerande konsekvenser som kristenheten gör gällande.

Enligt Urantia-boken vakar Gud över sin skapelse på så sätt att en värld som vår planet med passande mellanrum får besök av andliga förkunnare som lämnar betydande spår i samhället. Så var det med Jesus, och så är det med andra i hans anda, och eftersom de uppträder i olika historiska epoker så är innehållet i deras budskap skiftande. Om Jesus hade till uppgift att förkunna kärleksbudskapet, så var budskapet under Abrahams tid (1.800 f Kr) att introducera monoteismen i världen. Andra förkunnare har i andra tider pekat på andra viktiga aspekter, vilket beskrivs med stor detaljrikedom i Urantia-boken.

Budskapet i Urantia-boken är således positivt: vi lever i en värld som är i ständig utveckling, vi människor och samhället runt oss går stadigt mot högre grad av förfining och andlig medvetenhet. Det faller dock på oss att ta till oss och på ett moget sätt införliva de budskap som Skaparen erbjuder. Eftersom vi försetts med ett rikt mått av fri vilja gäller det dock att skilja agnarna från vetet. Risk finns att vi misstar oss och tillskriver gudomlig kraft till fenomen som de facto saknar det mandatet.

Nyckelbegreppet är Tro. Det är genom tron som vi alla kan bidra till att hålla denna utveckling levande och i rörelse. Tro är något fullständigt naturligt och självklart enligt Ub. Tron är vår hemorts rätt inom skapelsen, till Skaparen. Att tro är att som individ skänka bekräftelse på att finnas till i ett större och meningsfullt sammanhang. Boken berättar att alla vi människor erbjuds att acceptera en sådan direktkanal. I princip krävs inga andra mekanismer än att man bejakar sin personliga kontakt med Gud. Svårare än så är det inte. Inga mellanhänder "behövs", till exempel änglar, keruber eller ens präster. Men skapelsen är komplex och förutom vår gudstro finns många aspekter på hur gudomlig kraft manifesteras i Universum. För den intresserade lämnar Urantia-boken besked om mängder av väsen som påstås vara oundgängliga för att hålla skapelsen levande.

Så när Jesus säger: -Gå i frid, din tro har hjälpt dig, illustrerar det just trons kraft. Han säger det inte för att vederbörande börjat gå i kyrkan, eller vittnar om sin frälsning eller öppet förkunnar en viss dogm. Nej, Jesus bara konstaterar att här har vi ytterligare en som bejakar att Gud nu bor i honom.

Kärleksbudskapet är som sagt Jesu omedelbara bidrag till vår gemensamma andliga utveckling. Om vi alltså före honom kunnat nå Gud "på egen hand", så får vi genom kärleken till nästan möjlighet att manifesteras gudsnärvaro i gemenskap. Man kan se kyrkan som en bekräftande konsekvens av denna princip. Mängder av ansatser har också gjorts under kyrkans hägn för att underlätta tillvaron för mindre lyckligt lottade bröder och systrar, helt i Jesu efterföljd.

Ett problem som Urantia-boken dock pekar på med kyrkan är personfixeringen. Det är genom vår genuina tro och genom kärleken till nästan som vi når frälsning. Att påstå att vi endast kan göra det "genom Jesus" är att fjärma sig från den religion som Jesus själv praktiserade.

I stället ägnar sig kyrkan åt att förkunna "Religionen om Jesus".

Bergum i januari 2014

JA